

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Anna Polak

Sędziowie SA: Romana Mrotek

Urszula Iwanowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII U 112/14,

postanawia: oddalić zażalenie.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 28 października 2013 r. M. W. ponownie wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Odpowiadając na ten wniosek, organ rentowy decyzją z dnia 6 grudnia 2013 r. odmówił M. W. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył wnioskodawcy okresu jego zatrudnienia od 8 sierpnia 1974 r. do 30 września 1991 r. w Usługowo-Produkcyjnej Spółdzielni Pracy w S., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych za ten okres zatrudnienia.

M. W. złożył odwołanie od tej decyzji wnosząc o przyznanie wnioskowanego prawa.

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z dnia 12 lipca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił M. W. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył wnioskodawcy okresu jego zatrudnienia od 8 sierpnia 1974 r. do 30 września 1991 r. w Usługowo-Produkcyjnej Spółdzielni Pracy w S., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych za okres tego zatrudnienia.

Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie, które Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r., w sprawie VII U 1864/11, oddalił.

Wyrok powyższy zaskarżył M. W., a Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 3 października 2012 r., w sprawie III AUa 394/12, oddalił apelację.

Wnioskodawca od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł skargę kasacyjną, której Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9 lipca 2013 r. odmówił przyjęcia do rozpoznania.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została prawomocnie osądzona. Jednocześnie Sąd ten podniósł, że zakres powagi rzeczy osądzonej reguluje przepis art. 366 k.p.c. stanowiący, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Natomiast w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. określone zostały skutki tzw. negatywnych przesłanek procesowych, między innymi stanu powagi rzeczy osądzonej. Przepis ten zabrania, ponownego sądzenia sprawy prawomocnie zakończonej.

Następnie sąd pierwszej instancji podkreślił, że rozstrzygnięcie o kontynuacji procesu lub odrzuceniu pozwu wymaga ustaleń dwóch stanów: podstawy sporu i przedmiotu prawomocnego rozstrzygnięcia oraz przedmiotu żądania (roszczenia), zgłoszonego przez powoda w pozwie wszczynającym postępowanie w drugiej sprawie. Jeżeli między tymi samymi stronami zachodzi tożsamość określonych wyżej okoliczności, następuje ustalenie kolejnego stanu prawoprosesowego, określanego mianem powagi rzeczy osądzonej i jego subsumcja, ze skutkiem określonym w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Zatem sąd meriti zaznaczył, że tożsamość roszczenia zachodzi wówczas, gdy identyczny jest nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, LEX nr 1280). Dla tożsamości orzeczeń potrzeba tożsamości podstawy faktycznej i prawnej, czyli normy prawnej roszczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1967 r., I CR 570/66, LEX nr 4607; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKU 65/96, LEX nr 29569).

Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że do uznania, iż sprawa została prawomocnie osądzona, a więc, że istnieją podstawy do odrzucenia nowego pozwu (art. 199 § 1 i art. 363 k.p.c.), nie wystarcza samo stwierdzenie, iż w obydwu sprawach chodzi o to samo roszczenie i że identyczne są strony obydwu procesów; mimo bowiem identyczności stron i dochodzonego roszczenia stan rzeczy osądzonej nie występuje, jeżeli uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia pierwszego powództwa, a więc jeżeli roszczenie stało się w świetle nowego stanu faktycznego uzasadnione (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1980 r., IV CR 85/80, LEX nr 2516). Identyczność roszczeń zachodzi wówczas, gdy żądanie zawarte w poszczególnych pozwach i ich podstawie to jest okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie są te same (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1974 r., I CZ 144/73, LEX nr 7375).

Reasumując sąd pierwszej instancji zaznaczył, że z powagą rzeczy osądzonej mamy do czynienia, gdy spełnione są łącznie trzy przesłanki:

- tożsamość stron,
- tożsamość roszczenia (przedmiotu i podstawy sporu),
- brak nowych okoliczności faktycznych.

W ocenie tego Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., obligująca Sąd do odrzucenia odwołania z uwagi na res iudicata (powagę rzeczy osądzonej). Sąd Okręgowy uznał, że przedmiotowa sprawa została już prawomocnie rozpatrzona przez sąd.

Sąd pierwszej instancji miał na uwadze, że stronami postępowania w sprawie VII U 1864/11 oraz VII U 112/14 są Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (jako organ wydający skarżoną decyzję) oraz M. W. (jako strona odwołująca się od decyzji). Zatem niewątpliwie w niniejszej sprawie występuje tożsamość stron procesowych.

Dalej sąd meriti podniósł, że okolicznością sporną w sprawie VII U 1864/11 toczącej się na skutek odwołania od decyzji z dnia 12 lipca 2011 r., było prawo ubezpieczonego do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, a zwłaszcza ustalenie, czy okres zatrudnienia wnioskodawcy od 8 sierpnia 1974 r. do 30 września 1991 r. w Usługowo-Produkcyjnej Spółdzielni Pracy w S., był okresem pracy w warunkach szczególnych. Wyrokiem z dnia 3 października 2012 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 marca 2012 r. (oddalającego odwołanie od decyzji z dnia 12 lipca 2011 r.). Od powyższego wyroku ubezpieczony złożył skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, a Sąd ten postanowieniem z dnia 9 lipca 2013 r., odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

W ocenie sądu pierwszej instancji, te same okoliczność, tzn. ustalenie, czy w okresie zatrudnienia w Usługowo-Produkcyjnej Spółdzielni Pracy w S. od 8 sierpnia 1974 r. do 30 września 1991 r., wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych, są podnoszone przez ubezpieczonego w niniejszym postępowaniu. Złożone bowiem przez M. W. w dniu 23 grudnia 2013 r. odwołanie od decyzji z dnia 6 grudnia 2013 r., odmawiającej przyznania jego osobie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, stanowi drugie odwołanie w tej samej sprawie.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony odwołując się od decyzji z dnia 6 grudnia 2013 r. odwołał się od decyzji tożsamej z decyzją z dnia 12 lipca 2011 r. w zakresie uznania, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, gdy sprawa z odwołania od decyzji z dnia 12 lipca 2011 r. została już prawomocnie rozstrzygnięta przez sąd.

Ponad powyższe sąd meriti wskazał, że wszczynające postępowanie sądowe odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko wyrażone kilkakrotnie przez Sąd Najwyższy, że w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. – także w sprawach z odwołania od decyzji organu rentowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAP 1999/16/529 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 25 września 1998 r., II UKN 373/98, OSNAP 1999/21/702).

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., obligująca Sąd do odrzucenia kolejnego już odwołania z uwagi na res iudicata (powagę rzeczy osądzonej). Przedmiotowa sprawa została już bowiem prawomocnie rozpatrzona przez sąd w przedstawionym powyżej trybie procesowym. Ubezpieczony natomiast ponownie kwestionuje wyłącznie okoliczności ustalone już prawomocnym wyrokiem sądu. W tym stanie rzeczy, sąd pierwszej instancji na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., odrzucił odwołanie.

Z powyższym postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości nie zgodził się M. W., który działając przez pełnomocnika, w złożonym zażaleniu wniósł o jego uchylenie w całości zarzucając mu naruszenie prawa materialnego:

- 1) art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie w niniejszej sprawie,
- 2) art. 366 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie w niniejszej sprawie przez przyjęcie, że mamy do czynienia z powagą rzeczy osądzonej.

W ocenie skarżącego sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni powołanych przepisów podczas, gdy w innej prawomocnie zakończonej sprawie skarżona decyzja opierała się na materiale dowodowym z daty złożenia ówczesnego wniosku, albowiem proceduralnie i technicznie tylko do takich dokumentów i oświadczeń w zakresie materiału dowodowego mógł odnieść się sąd.

Dalej ubezpieczony podniósł, że również Sąd Najwyższy nie zamknął mu - co do zasady – drogi do dochodzenia należności wskazując, iż skarżący może dowodzić swego roszczenia wszelkimi środkami dowodowymi, a dowody w formie dokumentów i zeznań świadków winny mieć w postępowaniu taką samą rolę.

Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie brak zaistnienia przesłanki negatywnej, na którą powołał się sąd pierwszej instancji, czyli *res iudicata*. Nie można bowiem odbierać ubezpieczonemu prawa do ubiegania się o prawo do emerytury z zaliczeniem okresu pracy w warunkach szczególnych w okresie od 8 sierpnia 1974 r. do 30 września 1991 r., tylko dlatego, że w uprzednio przeprowadzonym postępowaniu świadkowie byli zbyt mało przekonujący i nie udało się dowodowo wykazać tej okoliczności, a brak możliwości uzyskania stosowanego dokumentu na tę okoliczność. Istotą sprawy jest wykazanie dowodowo tej okoliczności czego nie można dokonać skutecznie przed organami ZUS, albowiem skarżący nie posiada zaświadczenia wydanego przez pracodawcę o pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważając przepisy kodeksu postępowania cywilnego wskazać należy, że stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Rozstrzygnięcie o odwołaniu w oparciu o zasadę *ne bis in idem* wymaga zatem uprzedniego kategorycznego ustalenia, że w sprawie występuje zarówno tożsamość stron procesowych, identyczność roszczeń, jak i stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania (art. 316 k.p.c.). Sąd Apelacyjny zaznacza, że o powadze rzeczy osądzonej – poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia – decyduje także tożsamość podstawy sporu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1950 r., WaC 339/49, OSN 1951/III/65; postanowienie z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971/12/226). Z kolei, w myśl art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z ową podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto między tymi samymi stronami. W konkluzji, aby ustalić, że sprawa została już prawomocnie osądzona, a więc, iż istnieją podstawy do odrzucenia nowego odwołania konieczne jest nie tylko ustalenie, że w obu sprawach identyczne są strony, a nawet kwestia poddana pod osąd, ale nadto, że chodzi o ten sam przedmiot rozstrzygnięcia obu postępowań – ukształtowany na tych samych podstawach faktycznych i prawnych. Stan rzeczy osądzonej występuje, jeżeli nie uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia pierwszego odwołania.

Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, i nie widzi potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Analiza powyższych ustaleń, w tym treści odwołania, stanowiska ubezpieczonego prezentowanego przed sądem pierwszej instancji, akt sprawy VII U 1864/11 oraz akt emerytalnych doprowadziła sąd odwoławczy do wniosku, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do odrzucenia odwołania w związku z powagą rzeczy osądzonej.

W sprawie podkreślić trzeba, że składając ponowny wniosek o prawo do emerytury w wieku obniżonym w dniu 28 października 2013 r. M. W. nie przedłożył i nie naprowadził żadnych nowych dowodów, które mogłyby uzasadnić jego roszczenie. Również w odwołaniu od decyzji wydanej na skutek tego wniosku w dniu 6 grudnia 2013 r. ubezpieczony nie naprowadził żadnych nowych dowodów czy okoliczności. W odwołaniu tym ubezpieczony zgłosił jedynie wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka S. K. oraz własnej osoby. Podczas, gdy w postępowaniu wywołanym odwołaniem od decyzji z dnia 12 lipca 2011 r. oba te dowody zostały przeprowadzone łącznie z przesłuchaniem w charakterze świadka także G. D..

Kwestia możliwości uwzględnienia ubezpieczonemu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Usługowo-Produkcyjnej Spółdzielni Pracy w S. od 8 sierpnia 1974 r. do 30 września 1991 r., była przedmiotem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 marca 2012 r. Zatem słusznie sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszym postępowaniu zachodzi *res iudicata*, czyli powaga rzeczy osądzonej, a M. W. nie wykazał by doszło do zmiany okoliczności mających wpływ na przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 5 czerwca 2012 r., II UK 289/11 (LEX nr 1235839), według którego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Choć rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy dokonał wykładni powagi rzeczy osądzonej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i wskazał:

Wstępnie trzeba przypomnieć, z powołaniem się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 425/10 (niepublikowane), że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Choć rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/05, OSNP 2006/5-6/98). Ta specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych może w praktyce wywoływać wątpliwości co do rozumienia pojęcia "sprawa prawomocnie osądzona" zawartego w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W świetle dotychczasowego orzecznictwa w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach, mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984/10/177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAP 1997/7/117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979/3/48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987/12/212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonych prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008/5-6/79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 491467). Nie oznacza to jednak, że w tych sprawach powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAP 1999/16/529). Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006/23-24/371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, LEX nr 509035, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUa 3303/04, LEX nr 217149 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUa 842/06, OSA 2007/10/17).

W niniejszej sprawie po prawomocnym rozpoznaniu odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 12 lipca 2011 r. nie zaistniały nowe okoliczności faktyczne, które uzasadniałyby przeprowadzenie nowego postępowania sądowego. W niniejszej sprawie skarżący nie wskazał na żadne nowe okoliczności ani te, które istniały by przed wydaniem

decyzji z dnia 12 lipca 2011 r., które uzasadniałyby wznowienie tamtego postępowania, ani takie które powodowałyby konieczność rozpoznania sprawy jako nowej. Natomiast treść wniosku z dnia 28 października 2013 r. i odwołania od decyzji z dnia 6 grudnia 2013 r. jest powtórzeniem argumentów podnoszonych już uprzednio w sprawie prawomocnie zakończonej.

Zatem, chociaż zasadą jest, że powaga rzeczy osądzonej w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych ma szczególny walor, który ogranicza jej praktyczne znaczenie, to jednak w niniejszej sprawie prawomocnie rozpoznanie odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 12 lipca 2011 r., przy tożsamyh okolicznościach faktycznych oraz podstawach prawnych czyni niemożliwym rozpoznanie niniejszej sprawy.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., zażalenie jako nieuzasadnione oddalił w całości.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska